

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ
ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

ИЗВЕШТАЈ О ПРЕГЛЕДУ И ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ
мр Златка Грушановића „Типологија хероја у српској култури и друштву од 1990. до
2000. (српска драма)“

Ментор: др Мило Ломпар, редовни професор (Филолошки факултет Универзитета у Београду)

Ужа научна област: Српска књижевност

Датум избора у звање: 22. децембар 2010.

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовало Комисију:

Комисију је именовало Наставно-научно веће Филолошког факултета на седници одржаној 30. маја 2018. године.

2. Састав Комисије:

Председник Комисије: др Ненад Николић, ванредни професор (Филолошки факултет Универзитета у Београду)

Ужа научна област: Српска књижевност

Датум избора у звање: 13. октобар 2015.

Члан Комисије: др Бошко Сувајџић, редовни професор (Филолошки факултет Универзитета у Београду)

Ужа научна област: Српска књижевност

Датум избора у звање: 21. јануар 2015.

Члан Комисије: др Слађана Јаћимовић, редовни професор (Учитељски факултет Универзитета у Београду)

Ужа научна област: Књижевност

Датум избора у звање: 20. јун 2018.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име једног родитеља, презиме	Златко, Милан, Грушановић
Датум и место рођења	10. фебруар 1976, Лозница
Наслов магистарске тезе	Драматургија Љубомира Симовића
Датум и место одбране маг. тезе	27. новембар 2007, Београд
Научна област из које је стечено академско звање магистра наука	Драмске уметности из области студија позоришта

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Типологија хероја у српској култури и друштву од 1990. до 2000. (српска драма)

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација мр Златка Грушановића има 260 компјутерски куцаних страница. Подељена је на девет поглавља: „Увод: поставка тезе“ (1-2), „Теоријско-методолошки оквир истраживања“ (2-4), „Методолошки увод“ (5-9), „Значења хероја“ (10-27), „Кратак преглед концепта хероја у друштву и српским драмама од 1945. до 1990“ (28-33), „Савремена српска драма у периоду од 1990. до 2000“ (34-38), „Типови хероја у српској драми од 1990. до 1994“ (39-140), „Типови хероја у српској драми од 1995. до 2000“ (141-221) и „Закључак“ (222-248). На стр. 249-259 налази се „Библиографија“, која се састоји од списка основних извора (249) и коришћене литературе (250-259).

У кратком поглављу „Увод: поставка тезе“ аутор полази од уверења да је у периоду деведесетих година двадесетог века „тешко јасно разграничити историјска и социјално-политичка збивања од позоришне области“ (1), због чега је циљ истраживања да се кроз ситематизацију варијација у типовима лика хероја у српским драмама тога периода истовремено покажу промене у драмском стваралаштву и у српском друштву, те дође до закључка „у којој мери је драмска књижевност била огледало стварности“ (2). Варијације у типовима лика хероја одабране су зато што је лик хероја, са једне стране, носилац радње, док је са друге стране „отелотворење жеља, идеја и тежњи једног народа или једног његовог дела“ (2). Као „Теоријско-методолошки оквир истраживања“ наведен је метод „социолошко-театролошке анализе“ (2), који није шире теоријски образложен, али су побројане истраживачке методе које ће бити коришћене: квантитативна метода, метода компарације, метода посредне анализе, метода проверавања, методе обраде, анализе и тумачења података (3). Напомињући да „немогуће је у потпуности обрадити сву грађу везану за овај период и не може се очекивати да истраживање обухвати све драме написане у овом периоду“ (4), аутор није експлицирао критеријум којим се водио приликом избора драма које ће бити предмет анализе, али тај критеријум касније излаже као заснован на „позоришним репертоарима већих градова у Србији (Београд, Нови Сад, Ниш, Зрењанин, Кикинда), затим репертоарима позоришних фестивала (Стеријино позорје, Вршачки, Новосадски, Крушевачки фестивал), текућом критиком (позоришном, књижевном, театролошком)“ (34), а потврђује у завршној напомени да „нажалост, нисмо могли обухватити она драмска дела наших писаца која нису доспела на позоришни репертоар, тако да ово истраживање заправо не пружа потпуно реалну слику стваралаштва наших драматурга“ (243), чиме се вишеструко наглашава да је предмет рада српска драма у позоришном и друштвеном контексту. Због тога је у трећем поглављу „Методолошки увод“ усмеривши пажњу на чињеницу да су „друштво и култура тог периода пресудно утицали на овакав развој драме“ (9) аутор исправно поставио питање о променама у схватању српског идентитета, премда упркос свести да „критеријуми помоћу којих одређујемо неки идентитет су бројни“ (7) није прецизно указао на оне критеријуме који ће за његов приступ бити најважнији, а што би било пожељно управо због бројности критеријума унутар различитих теоријских приступа идентитету. Ипак, приликом анализе

одабраних драма аутор ће се држати конзистентног скупа критеријума, што указује на његову јасну мада неексплицитну представу о идентитету. Слична је ситуација и са питањем односа стварности и драмске уметности, који је кроз читаву дисертацију посматран на конзистентан начин, иако је у поглављу посвећеном методолошком уводу изостало шире теоријско заснивање тог односа, као и позиционирања питања о естетском слоју дела и индивидуалности ствараоца као чинилаца у разматрању односа драме, позоришта и друштвене стварности, а који ће кроз поглавља посвећена анализи драма бити присутан у доследном излагању схема актанцијалног модела за сваку од анализираних драма.

Четврто поглавље „Значења хероја“ уводи најнепосредније у разматрање теме дисертације, која би се могла сажето исказати и као „однос друштвене стварности и уметности кроз концепт херојства“ (10). Ослањајући се на типологију Нортропа Фраја (Northrop Frye) из *Анатомије критике* (*Anatomy of Criticism*, 1957) и комбинујући је са актанцијалним моделом лика хероја (схема на стр. 12), аутор лик хероја у драми разврстава у категорије надмоћног, традиционалног (епски, трагички, псеудотрадиционални), нехеројског, исмејаног и проблематичног хероја, као и традиционалног и надмоћног антихероја. Ове категорије послужиће у централном делу рада посвећеном анализи српских драма између 1990. и 1994, односно 1995. и 2000. године да се те драме међусобно не само разликују, већ и препозна смисаоно померање унутар њих. Оне су у другом делу четвртог поглавља доведене у везу са друштвеним концептима хероја, а конкретно када је реч о деведесетим годинама двадесетог века у српском друштву са хипотезом да „екстремно турбулентна дешавања унутар друштва доводе до претварања митског хероја у антихероја, стварајући истовремено од класичног антихероја модел митског хероја“ (24). Питање о херојству постављено је у склопу односа стварности (реалности) и њене обраде, како у друштвено-идеолошким тако и у уметничким творевинама, с тим што је стварност (реалност) схваћена саморазумљиво, због чега се у опису друштвене стварности улога ауторовог идеолошко-политичког становишта препознаје као важнија него што је нужно.

Пето поглавље „Кратак преглед концепта хероја у друштву и српским драмама од 1945. до 1990“ веома сажето упућује на кретање у којем је „непосредно после Другог светског рата од модела хероја бранитеља владајуће идеологије, дошло до појаве хероја који преиспитује друштвену (читај комунистичку) стварност, а како су одмицале године, те ‘строги комунизам’ прелазио у ‘лагоднији социјализам’, постепено се све више издваја модел исмејаног хероја, а потом и проблематичног хероја, који је тражио смисао и указивао на неправде у друштву“ (33). Тај кратак преглед неопходан је увод у два централна поглавља дисертације мр Грушановића, посвећена типовима хероја у српској драми између 1990. и 1994, односно 1995. и 2000. године, а којима претходи и сумаран преглед српске драме деведесетих година двадесетог века у поглављу „Савремена српска драма у периоду од 1990. до 2000“. У њему су најексплицитније изложени критеријуми избора анализираних драма као везани за репертоаре српских позоришта и позоришних фестивала, те текућу критику, што значи да су као предмет анализе издвојене драме које су оствариле одређени друштвени утицај преко свог истакнутог позоришног значаја. Скрупулозно изложивши списак новонаписаних домаћих драма које су чиниле репертоар српских позоришта (35-37), аутор је омогућио да се уочи однос између његовог избора и целокупног драмског стваралаштва анализираних периода. Такође је, ради бољег увида у целину позоришног репертоара тога доба, навео и старије драме српских савремених

писаца поново постављане на репертоар деведесетих година двадесетог века, као и представе настале драматизацијом романа.

Поглавље „Типови хероја у српској драми од 1990. до 1994“ почиње оглашавањем намере „да испитамо зашто је позориште на почетку деведесетих активно учествовало у трагању за идентитетом, стварајући хероје блиске пожељном друштвеном моделу, да би се после неколико година концепт херојства урушио у своју супротност. Такође, интересује нас и то на који се начин у српској драматургији епски традиционални херој трансформисао у проблематичног хероја, отуђеног од света и у потрази за идентитетом“ (39). То ће бити показано анализом следећих драма, по хронологији настанка, у посебним потпоглављима: *Бела кафе* Александра Поповића (41-55), *Је ли било кнежеве вечере?* Виде Огњеновић (55-69), *Професионалац* (70-82) и *Урнебесна трагедија* (82-91) Душана Ковачевића, *Кнез Павле* Слободана Селенића (91-104), *Бенерал Милан Недић* Синише Ковачевића (104-120), *Тамна је ноћ* Александра Поповића (120-119), *Српска драма* и *Јанез* (у оквиру истог потпоглавља) Синише Ковачевића (120-131) и *Змај од Србије* Миладина Шеварлића (131-140). У анализи свих драма у први план је стављен лик хероја, чија је структурна, функционална позиција унутар драме схематски представљена актанцијалним моделом. Такође, у сваком потпоглављу дата је и табела у којој је обележено којем типу хероја инклинира који од ликова драме. Та општа структура заједничка свим потпоглављима – а која ће се одржати и у потпоглављима наредног поглавља посвећеног типу хероја у драмама друге половине деведесетих година двадесетог века – омогућава да до изражаја дође представљање трансформација лика хероја у драмама писаним између 1990. и 1994. године. Полазећи од *Беле кафе* као драме која „представља хронику онога што се збивало пре и после Другог светског рата“ (41) да би на свом завршетку донела „разобличавање идеологије, била она национална, комунистичка или религиозна“ (52), преко *Је ли било кнежеве вечере?* која уз „иронични и критички поглед на мит“ доноси „хладну и непристрасну анализу митоманске политике“ (55), са *Професионалцем* као драмом која „симболизује крај епохе једног система“ (70) и *Урнебесном трагедијом* која „тематизује општи распад српског друштва из деведесетих“ (82) стигло се до драме у којој „нема правог хероја, сви ликови су нехероји“ (87). Са друге стране, *Кнез Павле* спада у „историјске драме које актуелизују ‘забрањену прошлост’, указујући на паралеле са садашњошћу“ (91), баш као и *Бенерал Милан Недић*, те се у обе драме насловни јунаци јављају као трагички хероји који се жртвују за добробит нације. Насупрот њима, стоји *Тамна је ноћ* која „представљала је гротескну слику савременог тренутка, без улепшавања и патетике“ (120), да би последња анализирана драма у поглављу, *Змај од Србије*, била одређена као драма која „са својим исмејаним херојима, представљала је увод у све оне гротескне ликове који ће уследити у писаца у другој половини деведесетих година. Зато је за нас ова драма симболична прекретница између двају периода: првог, до 1995. године, у коме је позориште покушавало да дође до јединственог концепта херојства, лутајући од епског, преко трагичког до исмејаног хероја – и новог периода, од 1995. године, у коме све више места заузима проблематични херој“ (140). Поглавље „Типови хероја у српској драми од 1995. до 2000“ посвећено је стога анализи следећих драма: *Лаки комад* Небојше Ромчевића (141-148), *Лари Томпсон* Душана Ковачевића (148-154), *Турнеја* Горана Марковића (154-167), *Кнез Михаило* Светлане Велмар-Јанковић (167-177), *Београдска трилогија* (177-188) и *Породичне приче* (188-198) Биљане Србљановић, *Каролина Нојбер* Небојше Ромчевића (198-207), *Бокешки Д-мол* и *Тре сореле* Стевана Копривице (обе у истом потпоглављу, 207-216) и *Пад* Биљане Србљановић (216-221). Као изузетак у преовлађујућем кретању препознатом у српском драмском стваралаштву друге половине

деведесетих година двадесетог века издвојена је драма *Кнез Михаило*, одређена као „известан тематски корак унатраг [...] слична је драмама с почетка деведесетих по томе што ауторка покушава у прошлости да потражи узроке тешког стања у садашњости“ (167), те је лик кнеза Михаила као трагичког хероја близак ликовима кнеза Павла и Милана Недића из драма анализираних у претходном поглављу. Уз тај изузетак, поглавље посвећено драмама између 1995. и 2000. године обележено је уочавањем немогућности херојског лика у драмама, као кореспондентне помањкању друштвеног консензуса о вредностима. Смисаони врхунац овог поглавља представљају драме Биљане Србљановић у којима „након дезинтеграције концепта херојства остала је само апсурдна празнина“ (187). Иако изречен поводом *Београдске трилогије* из 1997, овај суд мр Грушановића односи се и на време у којем он пише дисертацију: „Видели смо да су друштво и драма лутали, покушавајући, свако на свој начин, да дође до нових животних стилова и образаца. Нажалост, то дуго није било могуће и још увек се тражи нови образац, иако је прошло више од 15 година од тада до данас“ (187). Полазећи са становишта да још увек не постоји прихватљив образац српског идентитета, аутор је предност дао оним драмама у којим се може препознати, као у *Породичним причама*, да „осим примитивног и карикатуралног идентитета није остало више ништа“ (192), те је очекивано што „драмом *Пад* затварамо круг који је почео уздицањем свега онога што у њој Биљана Србљановић жестоко критикује: поимање нације, државе, њених институција, историје, народа, обичаја, цркве, војске, елите – оптерећеност прошлосту, лоше навике, примитивност, дивљаштво, бруталност, суровост, дволичност, митоманију“ (216). Међутим, у својој анализи аутор није започео излагање драмама које су уздизале нацију, државу, обичаје..., већ напротив, драмама *Бела кафа* у којој су критици изложени сви идентитети везани за неку идеологију и *Je ли било кнежеве вечере?* која је почетком деведесетих имала истоветно смисаоно усмерење какво ће на крају те деценије имати драме Биљане Србљановић. Такав низ драма указује на становиште са којег је дисертација писана, додатно осветљавајући ауторове неексплицитне критеријуме њиховог избора: у питању су драме које су биле критички усмерене према српском режиму деведесетих година двадесетог века.

У „Закључку“ понављајући да „покушали смо да истражимо утицај друштва на типологију хероја у драмским делима написаним у периоду када народ губи идентитет и креће у потрагу за њим [...] Драма и позориште донекле су били илустрација живота у тако драматичном тренутку и стога смо се у току истраживања више пута окретали социологији позоришта, посматрајући театар пре свега као одраз историјског и друштвеног контекста, а мање као самосвојну естетску чињеницу“ (222), мр Грушановић полази од табеларног представљања анализираних ликова хероја у драмама између 1990. и 2000. године (223-224), потом даје табелу (226) и графикон (227) „Типологија хероја 1990-1994“, те табелу (228) и графикон (229) „Типологија хероја 1995-2000“, да би на основу њих и кратке рекапитулације сваког типа хероја у анализираним драмама дошао до закључака о ширем друштвеном, културном и политичком контексту. Док је у драмама из првог периода (1990-1994) најзаступљенији био трагички херој, а одмах за њим исмејани херој, однос се у драмама из другог периода (1995-2000) променио, па је најзаступљенији модел исмејаног хероја, док је традиционални херој, који је доминирао у драмама из осамдесетих година двадесетог века, скоро потпуно ишчезао, што води закључку „да је позориште, пратећи друштвену реалност, показало да на крају двадесетог века не може постојати епски херој, а да не заврши као трагички јунак или антихерој“ (234), што у складу са постављеном тезом рада и теоријско-методолошким оквиром отвара простор за ширу контекстуализацију и општији закључак „да се деведесетих година митоманија

одвијала у два правца: националном и антикомунистичком. На једној страни, величале су се историјско-легендарне личности, а на другој грађанска буржоаска традиција. И једно и друго су последице потраге за идентитетом и покушаја преовладавања прошлости. Криза националног идентитета створила је општу митоманију, па је историја често била злоупотребљена за креирање представе о народу као вечитој жртви, а тиме и идеје о „небеском народу”, морално супериорнијем од других“ (237). Бавећи се проблемом злоупотребе историје, аутор као основни предмет критике издваја „селективно коришћење историјских чињеница“ (237); превиђајући да је у сваком писању о прошлости селективност нужна, те да се кључно питање увек односи на критеријуме селекције, доминантно ослоњен на књигу *Култура сећања: теоријска објашњења употребе прошлости* (2006) Годора Куљића, мр Грушановић бележи чињеницу коју је уочио, а која осветљава темеље опозиционог деловања анализираних драматурга као ширег него што је само опозиција режиму: „Међутим, приметно је да су, бежећи од мелодраме, савремени драмски писци пропустили да напишу драму која се бави проблемом српских избеглица из Хрватске. Одговор на питање зашто је прогон српског живља изостао као тема, можда треба потражити у презасићењу театра ратном тематиком или у краткој временској дистанци; можда у потискивању и неразумевању проблема; или драмски писци једноставно нису желели да пишу о теми коју су политичари често инструментализовали” (234). С обзиром да исти ти писци јесу писали о темама које су политичари често инструментализовали (Кнежева вечера, рецимо), да јесу писали о најнепосредније савременим темама, и да презасићење ратном тематиком није извесно јер је прогон Срба из Хрватске представљао сасвим другачију ратну тему од дотадашњих, као највероватнији од предложених разлога остаје потискивање проблема, које додатно осветљава критику митова у значајном низу драма – од Виде Огњеновић до Биљане Србљановић – као критику српске националне идеје у најширем смислу. Ова непотенцирана али у пажљивом читању очигледна поента дисертације мр Златка Грушановића додатно доприноси рељефности приказивања сложене друштвене, културне, идеолошке и политичке ситуације у Србији деведесетих година двадесетог века одражене у начину на који су у драмама играним у српским позориштима уобличени ликови хероја.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација мр Златка Грушановића писана је са амбицијом да осветли специфичан однос између драмског (позоришно оствареног) стваралаштва и најширег друштвеног контекста, у једном конкретном времену и простору: деведесете године двадесетог века у Србији. У том турбулентном периоду у првом плану била су питања о друштвеним вредностима на којима је могуће засновати нацију-државу. Мр Грушановић је својом дисертацијом, писаном са скоро дводеценијским одмаком, поставио та питања у први план и анализирао њихов уметнички корелат у драмском стваралаштву, посебно се усредсредивши на драмске ликове који имају херојске особине, чиме је проширио наше разумевање односа друштвене стварности и драме/позоришта у Србији деведесетих година двадесетог века.

Поглавља посвећена типовима хероја у српској драми између 1990. и 1994. и 1995. и 2000. године својом анализом укупно двадесет драма обогатила су наше знање о тим драмама; посебно је значајно што су у питању анализе ослоњене на актанцијални модел, а усмерене ка типу хероја као друштвене конструкције, јер је тиме истовремено дат опис

драмске структуре и расветљен њен смисао. Тај двоструки допринос нашем знању о драмама писаним и играним између 1990. и 2000. године, присутан у потпоглављима посвећеним појединачним драмама, није и једини: из њега израста јасна представа о разлици између драма писаних у првој и другој половини деведесетих година двадесетог века. Контекстуализована у шире друштвене оквире, та разлика упућује и на другачије друштвене односе у српском друштву прве и друге половине те деценије.

Свеукупно, мр Златко Грушановић је наше знање о последњој деценији двадесетог века, како у његовој друштвено-историјској тако и у уметничкој појавности, учинио нијансиранијим и рељефнијим него што је случај у досадашњим погледима на тај период. Иако се на први поглед може учинити да је десетлеће сувише узак оквир за даље унутрашње поделе, ова дисертација је доказала да се и унутар тако наизглед кратког временског одсека може са разлосима и сасвим оправдано говорити о различитим тенденцијама које су знак динамичног друштвеног кретања праћеног променама у уметничком стваралаштву. Писана са становишта блиског опредељењима Тодора Куљића који је у закључку дисертације повлашћени саговорник мр Грушановића када је реч о друштвено-историјским питањима, она је у значајној мери супротстављена ставовима ментора дисертације проф. др Мила Ломпара (изнетим у књизи *Дух самопорицања*), што је изванредно сведочанство самосталности мр Златка Грушановића приликом писања дисертације, као и ширине менторског приступа проф. др Мила Ломпара. Широки распон погледа на српску прошлост свакако је велики добитак за нашу културу.

Осим тога, добитак за нашу културу могла би бити и практична примена резултата докторске дисертације мр Златка Грушановића: ту бисмо примену могли видети у новим редитељским поставкама драма писаних деведесетих година прошлог века с обзиром на анализе овде изведене, али и промене у школским програмима (о чему је мр Грушановић вероватно посебно мислио, с обзиром на радно место на којем се налази), као и програмима студија књижевности, односно драме двадесетог века на нашим универзитетима на којима се изучава српска књижевност, односно драма.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

1. „Три драме Љубомира Симовића“, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књ. LVI, св. 2, Нови Сад, 2008, стр. 353-367.
2. *Три драме Љубомира Симовића* (Библиотека Academia), Задужбина Андрејевић, Београд, 2010.
3. „Ликови у Чеховљевој драми *Ујка Вања*“, *Свет речи*, бр. 29-30, Београд, 2010, стр. 46-54.
4. „Драматизација у настави“, *Свет речи*, бр.31-32, Београд, 2011, стр. 82-87.

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

У докторској дисертацији мр Златка Грушановића уочена је корелација између друштвених конструкција неколико пожељних модела понашања током деведесетих година двадесетог века у Србији и лика хероја у драмама писаним у истом периоду.

Анализирајући типологију хероја, аутор је закључио да се драма *Змај од Србије* Миладина Шеварлића може узети као „симболична прекретница између двају периода: првог, до 1995. године, у коме је позориште покушавало да дође до јединственог концепта херојства, лутајући од епског, преко трагичког до исмејаног хероја – и новог периода, од 1995. године, у коме све више места заузима проблематични херој“. То је у закључном поглављу потврђено табелама и графиконима којима је представљена типологија хероја у драмама писаним у периодима 1990-1994. и 1995-2000. На тај начин је преко типологије хероја, односно динамике раста/опадања броја ликова који одговарају типовима традиционалног, трагичког, исмејаног и проблематичног хероја, затим нехероја и, коначно, антихероја, успостављена нова периодизација српске драме деведесетих година двадесетог века, која је повезана са променама у друштву уочљивим у истом периоду.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Кандидат мр Златко Грушановић се кроз целу докторску дисертацију доследно држао истога начина анализе драма актанцијалним моделом, што му је омогућило да у закључном поглављу резултате истраживачких поглавља прецизно систематизује и кроз три табеле и два графикана представи закључке анализе на егзактан и уверљив начин. Повезујући тако добијене резултате анализе драма са друштвено-историјским околностима, дошао је до најопштијих закључака који се тичу односа друштвене стварности и уметности кроз концепт херојства, што је и било постављено као циљ истраживања.

IX ПРЕДЛОГ

С обзиром на све горе наведено, предлажемо Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да рад мр Златка Грушановића „Типологија хероја у српској култури и друштву од 1990. до 2000. (српска драма)“ прихвати као докторску дисертацију и кандидата позове на усмену одбрану пред овом комисијом.

у Београду, 27. јуна 2018.

Комисија:

др Ненад Николић, ванредни професор

др Бошко Сувајцић, редовни професор

др Слађана Јаћимовић, редовни професор